

Vreduje in na svitlo daje: Anton Janežič.

Št. 6.

V Celovcu 25. februarja 1861.

VII. zv.

Življenje.

(Zložil J. M.)

Sukal sem veslo s počito rokó,
Metal za sabo peneco vodó;
V mirnih se valih je ladja zibala,
Kam in kak daleč? ni roka prašala.

Šine pa veter visoko z nebá,
Ladjo potrese, valí razberzdá;
Šibko se veslo prekerhne brodarju,
Ladja postane igrača viharju.

V brezno sem vesla pometal koncé,
Križem pa mlade položil roké;
Valov ječanje, skakanje sém gledal,
Mirne pa duše se tako spovedal:

Dalje, le dalje, vihar, le naprej
Ženi do morja neznanih me mej:
V skale in smert, al do rešnega proda!
Tebi se zročam nebeska osoda!

Čertice iz bankovčevega življenja.

(Konec.)

Pridni in delavni narodi so veliko bolj prebrisani, kakor leni, ki so zadovoljni s tem, kar jim plodna narava delí po majhnem trudu. — Prebrisane glave pa više omike ne želé edino zavoljo omike, ampak z omiko hočejo doseči tudi višo veljavo med ljudmi. Mogočnemu uplivu je pa potrebno tudi dostojno premoženje, ktero podpira tisto veljavo, ki si jo je človek z omiko pridobil. Ako tedaj bistre glave iz nižih stanov dosežejo z omiko tudi večje posestvo, je to prav dobro, ker tako razširja se omika, beraštvo in revšina se manjša in zgublja, prevelike posestva se delé, manje se množijo, in v deželo prihaja enakomernost premožnosti in blagostanja; ljudje spoznavajo, da so enaki med seboj, in zvonec nosi med njimi, kdor si ga je zaslužil po dušnih prednostih. Da pa eden zvonec nosi, vkoreninjeno je v naroti človeški; kdor se zavé svoje moči, zbudi se v njem tudi želja, zvonec nositi med slabšimi in podvrčati jih svoji volji. Srečni ljudje, katerim zapoveduje nar pametnisi! Bolje je tedaj, da omiko in ž njo veljavo doseči morejo tudi nebogati, kakor pa je bila

tista dolga doba zgodovine, v kateri je revnim pot bila zaperta do viših stopinj, ko je bila vsa omika in mogočnost pri premožnih, ki so se imenovati začeli više stanove. V dolgem prevzetnem gospodarjenju so se plemenitazili, kot bi bili svetejše kervi; zatirali so enake pravice sorodnih ljudi, silili so jih v sužnost in roboto, vladali so jih s terdo rokó, sodili med njimi po svojem pravu in v svoj prid; terdili so celo, da premoženje, kterege je nižji podedoval po starih očakih, in ktero je tako staro in tako pravično pridobljeno, kakor grad plemenitaški, je reveževó samo po milosti tiste peščice plemenitaških gospodov. Tako je včasi bilo v dolgi dobi srednjega veka. Pa popihala je mileja sapa po zemlji, ki je nesla omiko po široki deželi iz terdnih gradov v rasteče mesta in nizke kočé sužnih kmetov; odperla je oči njih bistrim sinom, da so spregledali, da so spoznali resnice, kakor svet stare, zdaj na novo zbužene. Medtem ko so plemeniti gospodje v prirojeni prevzetnosti mirno dremali, terdno zaupovaje v moč svojega imena in s silo prisvojenih, pa kot postava zastaranih pravic, so njihovi podložniki prebrisane glave ušli iz kletke. Dospévi k spoznanju pravic obče človeških in enakosti vseh ljudi, stopili so možko pred gospodo, izderli so palico in meč iz njih rok, in nekdanjemu sužnemu ni več zaperta pot moči in veljave, ko je dosegel potrebno omiko. Močno se je razširila omika, postali so mnogi gospodje, manj terdó je postalo gospodstvo; spoznana enakopravnost vseh ljudi je naredila, da se veljavni može ne trudijo več samo za lastni prid, temuč z lepimi in dobrimi napravami za blagostanje vseh, za razširjanje omike in zljajševanje ubožnosti. V srečnejši dobi živimo, ktero nam je pripeljala razširjena omika. Enakost imena in pravic se bo vedno bolj uterdila, kakor bolj se bo vidilo, da je omika v lasti vseh ljudi. Nič več se ne bode vernila doba srednjega veka, ampak nastale bodo drugače pravila, ki se zdaj začenjajo, in drugače preuredbe, kakor smo jih kdaj imeli. Srečna tedaj bistra glava iz priprostih stanov, ki jo more omika povzdigniti čez navadne ljudi med nar više može, da z blago voljo in dobrimi vedami koristiti more stanovom, ki so ga rodili, in vsemu narodu. Vendar tudi zdaj ne more doseči vsaka bistra glava take sreče in moči. Mož, ki bi bil umel izverstno vladati celo deželo, je vodil vse dni plug na njivi očetovski; imel je v sebi glavo in pogum verlega vojskovočja, pa čedo je gonil po planini, in moril le divje kozle. Uni je mazal sirove znamenja ob cestah, in postal bi bil morebiti imeniten slikar, ako bi bil imel potrebnih darov Plutovih, ako bi mu bil v mladosti prijatelj pokazal pravo pot. Pravijo

sicer nekteri, da si izverstna glava sama predere pot do više vede in umetnosti. Mnogo tacih izgledov je v zgodovini, pa morebiti je tudi veliko mož, ki so nepoznani in neslavni umerli v kmečkih rovtah; in postali bi bili svitile zvezde na nebu národa, ako bi bili viditi mogli šolo in bukve. Dospeli so drugi precej daleč na poti do časti, pa obsijala bi jih bila viša slava, ako bi bili znanstvu darovali tiste ure, v kterih so se morali truditi za nizke vsakdanje skerbi. Veliko jih je omagalo po prvem srečnem naskoku; veliko jih je pa sreča iz pomanjkanja bankovcov vergla v drugi stan, za ktereга niso imeli poklica in veselja.

Pervo besedo pri omiki si je denar še vedno ohranil. Ako bi bil bolj enakomerno razdeljen, in bi blagostanje obsegalo vse stanove, bi poduka nikjer ne bilo pomanjkanja, vsacemu bi hile odperte niže in više šole na izbero; in tudi omika bi se enakomerno širila pri bistrh glavah. Ljudstvo bi postalo drugači umno in prebrisanó, in močno bi se spremenilo življenje narodov in posameznih ljudi. Kakor bi denar, drugači razdeljen, svet spreobernil, tako zdaj varuje sedajnost, da se le počasi ločimo od starih naprav, in zmerno stopamo do boljšega, da se ogiblremo prenagljenja in prekucij; denar čuje, da omika ne rodi preveč in morebiti tudi strupenih sadov, ki bi okužili mirno življenje. V dobi živimo, v kteri imata prvstvo omika in denar, pa denar ima prednost; strah premožnih, da bi v naglih preuredbah ne zgubili premoženja in veljave, veže in podpira naše naprave. Ako pa pride čas, v kterem bi omika prednost dosegla pred denarjem, dušna moč pred materialno: takrat bi se hitro živelo, naglo se zidalo in zopet podiralo, dobro bi se vedno z boljšim pobijalo, prekucije bi se verstile in popolnoma zginito bi počasno napredovanje. Kakor so vlade od začetka bile oblast telesno močnejega čez slabše, tako bi vlada omike bila oblast nar pametnejega čez dušno slabše. Da bi pa to bilo mogoče, bi se premoženje ali materialna moč toliko morala razdeliti, da bi postalo povsod enakomerno — tega pa ne bomo dočakali ne mi, ne naših vrukov sinovi. —

Te in enake misli so spremljale dijaka in bankovškega tovarša po hitri poti skozi štajersko zemljo. Lepa dežela je zgornja in spodnja Štajerska. Gornja ima gostó obraščene tamno-zelene gore, rodovitne doline, obsejane z belimi vasmí; na spodnji se pa versté široke polja z okroglimi goricami, ki rodijo slovečo vinsko kapljico. Lepa dežela! In vsa je nekđaj bila slovenska! Pa tiščali so zmagajoči Nemci mirne Slovence proti jugu, in pustili so jim le manjši, vendar nar lepši del bogate dežele. Ko se je dijak peljal med slovenskimi goricami, je bila ravno tergategv. Milo petje, radostno vriskanje in streljanje se je odmevalo od griča do griča; zgolj veselje se je bralo na rudečih cvetečih obrazih. Samó naš dijak je bil pobit, v serce ga je klalo veselje okolice, še hitreje bi rad bil bežal iz veselega kraja, pa množila se mu je žalost, bolj ko se je bližal domovini. V temni noči je prišel v mesto, v kterem se mu je rodila želja po Dunaju. Na ljubljanskem kolodvoru so ga sprejeli nekteri tovarši iz gimnazijalnih klopi. Veseli prijatlove vernitve so ga v kerčmo peljali. Kozarec je potekel za kozarcom v veselih pogovorih. Govorjenje je postalo goreče in hrupno, vse žalosti in prestane težave so bile pozabljene, dijak iz Dunaja potegne zadnji bankovec iz listnice, na novo

so prišli bokali na mizo. Dijak je prepeval in vriskal, in pozabil je, da je prišel iz Dunaja; domače vino mu je na nazaj dalo lahke misli in glasne besede; vernili so se stari prepiri, in zgreti tovarši so skoraj bili vtaknjeni v stanovanje neprostovoljno.

Moj bankovec je pa stare tovarše, ki jih je čez dolgo časa našel v listnici kerčmarični spodobno pozdravljaj, celo noč jim je pripovedoval svoje dogodbe. Bankovci namreč ne spijo, ampak vedno so živi in gibčni, imajo celo to lastnost, da marsikteremu cele noči spati na pusté. —

Beseda o Kačičevi stoletnici.

(Konec.)

Eto vam u kratko života Kačičeva! Želite li, da mu stogodišnjicu dostojno proslavite, a vi si podajte bratsku ruku i poštenu rěč, da čete počí onom stazom, koju vam on naznačí životom svojim. Uzvišena njegova dēla neka su vam luč, koja će vam prosvětiti stazu života vašega. Evo on, koji proizteče iz odlične krvi, zataji samoga sebe te podje u samostan, ne da odamre delovanju za svēt, već da odamre taštni svetovnoj; postade svećenikom Svevišnjega, ne da bi odabranik božji zaboravio na svet, iz koga bi odabran, već da ga naukom i priměrom svojim prosvěti; bivši učitelj niže predavao mrtva slova uhu učenicah; već je nastojao, da klica nauka oživi u srcu pověrenih mu učenikah te bujno poraste tako, da u kašnijoj dobi uzmognu učenici odpočinuti pod šenom tog drveta, koje pronikne s njegova nauka i truda. Učite od tud poznavati pravu kršćansku poniznost i krotkost vi, koji mislite, da vam rod, časti, blago i znanje podaje pravo, da se dižete nad bratjom svojim; učite se štovati, učenici, svoje učitelje, koji no su temelj vašoj budućoj sreći; a vi, gospodo učitelji, crpite si oduđ utěhu, kad vam zvanje vaše kadšto pruža gorku čašu neugodni časak u životu vašem; nu znajte, da se otoj utěhi samo tada nadati možete, kad čete iz srca u srce presadjivati živu obuku, kad će vas u obuki pratiti ljubav zvanja i učenikah.

Ako li sva dēla Kačičeva u jedno stopimo, to ćemo opaziti, da ga je kroz celi život pratila kao najvěrnija drugarica ljubav večnog Boga i njegovog naroda; ovom temelju kršćanstva posvětio je sav svoj život, sve svoje sile duševne i telesne, nije poznavao tegobah nit zaprekah, ni se plašio pogibeljih nit protivštinah, već odvažno stupajuć na započetoj stazi ne krene nit levo nit desno, već upravo podje k namějenoj svrsi. Slušatelji moji! i vi ste potomci istog naroda, i vaša je kolevka stajala na zemlji prahom njegovim posvěćenoj, i vi ste sinovi iste slavne majke, i vi istu otačbinu svojom nazivljete. Želite li dakle da ste dostojni, da budete uvršteni u broj sunaródnikah Kačičevih, a vi ajte slědite primer njegov, i vas neka ovó dvojako světlo ljubavi prati tečajem života vašega; ljubav večnog Boga neka vam je vrélo večnog světla žarko sunce, koje će vam prosvětiti stazu života vašega, te žarom ljubavi božje uzpaliti vam srce, koje je možebiti do sada ozeblo od sebičnosti, nehajstva ili pohlepe za udobnostju i časti — a traci tog sunca, kojimi dopire do vas světlost i toplina nebeška, neka vam je ljubav naroda va-

šega, koja da prodre do dna srca vašega, da se usadi u dubinu duše vaše te probije sve živce vaše. Nu dočim vam preporučam ljubav naroda i otačbine, dočim vas potičem, da svim srcem njegujete zemlju, na kojoj ste béli svét ugedali i živete, dočim vas primerom Kačićevim učim ljubiti zemlju, na kojoj se darovah milosti božje uživete, koja vam je posvećena krvlju pradedovah za nju prolitom, u kojoj nagomilane kosti otacah vaših večni sanak borave, koja vam je prosipana praškom narodnih junakah umrvisih za narod: ne mogu na ino, da ne napomenem, kako da valja urediti otu ljubav, da je Bogu draga i narodu, čije ste sinovi, koristna. Ljubav naroda mora da je pravedna: Dočim ljubite svoj narod, štujte isto čučenje i u onih, koji se ne broje medju sinove vašega naroda; svakomu svoje neka je sveto; što vi od njih zahtévate, to zahtévaju i oni od vas. Neka je ljubav vaša i zakonita: dočim svim srcem milujete milu svoju domovinu, ne dirajte u druge, koji takodjer ljube svoju otačbinu te im neima druge krivnje, već što im Bog poda drugu domovinu od vaše. Isto tako nastojte, da ste umereni, da ne prekoračite medjah, preko kojih bi mogli sunovratce pasti u jaz propasti te više nanéti štete domovini, nego što bi pomisliti mogli; ne nalikujte dètetu, koje od radosti nad novom haljinom tréćé po prahu simo tamo uzdigne prašinu, koja mu okalja odoru, nad kojom se je toliko radovalo. Gledajte na dalje, da vam ljubav vašeg naroda ne ostane puka réč, već neka je tvorna; dokažite činom, da ljubite narod svoj, težite onama, da ga dignete sve na veći stupanj blagostanja i sréće. Svaki ne može sve, nu može nešto, neki više, drugi manje, a svaki nešto; svaki po kamen neka doprinosi, pa ée se do skora u vis dizati veličanstvena sgrada narodne sréće, koja ée prkositi svim buram i olujam, koja ée nepromična stajati usred svih nepogodah i pogibeljih. Vojnik i svećenik, trgovac i seljak, gradjanin i pastir, činovnik i zanatlija sédi starac i nejakó dète, žena u gradu i dèvojka u kolibici, svako može oko narodne sréće raditi, svako može u svom krugu unaprediti narodno blagostanje, samo ajdmo uzdajué se u pomoć svevišnjega — on koji nas stvori granom toli silnog i slavnog naroda, on nas gleda, njegovo nevidno oko nas prati, pa ako éemo, ljubeć svoj narod, ljubiti i Boga onako, kao što nam véra naša nalaže, tad ée Bog biti s nami, njegova sveta milost ée nas hrabriti i krèpiti, da uzmognemo nadvlati sve nepogode i zapréke, na koje bi na tom svétu naišli. Evo nekoliko godinah se nam je činilo, kao da su nam tmasti oblaci sakrili ovo svétlo nebesko, pa jer bi ljubav naša prama narodu bila pravedna, umèrena i zakonita, s milosti našega dobroga kralja nestade crnih maglah i tmastih oblaciinah te nam zora lépsé budućnosti stade svitati, do skora pa ée se ukazati u svojoj sijajnosti žarko sunce. Samo pazimo, da nam s naše krivnje radi neumèrenosti, nepravednosti i nezakonitosti ne bi nastala tamna noć, u kojoj ne bi mogli raditi.

A sad se k tebi obraćam, čisti i neumrli duše slavnoga Kačića, koj se poslije neumorna i veleuspéšna dèlovanja povrati k vrèlu svomu, stvoritelju svomu, svrni pogled neumrila oka s visine nebeske na sunarodnike svoje, koji s tobom jednu istu otačbinu svojom nazivlju, izmoli im kod prestolja Svevišnjega milost, da im uzplamti srce ognjem svete i čiste ljubavi, da uzljube Boga, koj ih stvori dèeom slavne majke pa da

ljubeć majku ne zaborave na onoga, bez čije milosti bi ostali sirote tumarajući od nemila do nedraga; izmoli im snagu i odvažnost, da im ota ljubav ne ostane puka réč, već da se odzvilje u svakom dèlu, misli i govoru, da su na ponos narodu, komu pripadaju, i zahvalni onomu, u čijoj su ruci svi narodi ovoga svéta; izmoli im jakost, da uzmognu nadvladati sve tegobe i zapréke, koje bi ih smetale na tom putu, da se nékoč, kad ée im trava nad grobom rasti, potomci njihovi s ponosom šéte života svojih predšastnikah te reknu: „i ovi bijahu naši tèlom i dušom“.

Mythologične drobtine.

(Po národnih pripovedkah naznanja Dav. Terstenjak.)

0 kokotu.

— O kokotu Slovenci sledeće pripoveduju: 1) Kedar zjutra kokot zapoje, nimajo copernice već nikakorsne moći. Če pa je kaka copernica kokotovega petja preslišala, mora celi dan na tistem mestu nevidljiva stati. Pa joj človeku, ki na njo zadene. Copernica ga razdružgne. Enako vero imajo tudi Škandinavci, (Afszelius, Volkssagen aus Schweden, deutsch von Ungewitter, 2. Theil. str. 294) samo da pri njih to o belih ženah (Elfen) veljá.

2) Černi petelin je pri Slovencih znamenje nesreče. V črnega petelina se rad spreminja hudič. V hišo zakonskih ljudi je prišel, kakor pravijo, črn petelin in je z levo nogo slamo vlekel. Mož ženi petelina pokaže, ali pobožna žena je namesto slame vidila žerd. Ko se je prekrizala, je petelin zginil. Rуска povest, da si more človek iz verbe, ktera nikdar ni čula potoka šumeti in petelina peti, piščalko napraviti, po kteri mora vsakdo plesati, je tudi pri Slovencih znana.

Na Pohorju stojé podertine starega grunberškega gradu. Pripovedujejo ljudje, da se iz globočine vsako jutro čuje kokotovo petje. Petelin je toraj tudi pri starih Slovencih bil symbol dajmonskega principa. Primeri nemško prislovico: „Nach dir soll kein Hahn krähen“, ktera hoče reči: „Tako globoko bodi pod zemljo pogreznjen, da zgoraj iz globoke zemlje pevajočega petelina ne bodemo čuli“.

Rudeči petelin je pri starih Slovencih bil posvečen bogu luči in ognja, ker na Janževo Pohorje rudečega potelina v kreš veržejo. Rusi pa sožigajo pri svojih kresih bele peteline. (Grimm. Myth. I, 591.)

3) Kdor jajce, ktero je petelin znesel, sedem let pod pazdihó nosi, ta izvali sena, drakona, zmaja. Nekaj podobnega tudi ima nemško basenstvo. Bechstein (Mythe, Sage & I. Theil str. 130) piše: Wenn der Hahn sieben Jahre alt ist, so legt er ein Ei, welches eine Kröte ausbrütet, woraus der Basilisk hervorkommt.

Kokot je tudi erotičen symbol; zato iz besed kokot in kure so vzete poznamovanja za „phallus“. Primeri se izraze: „kokot pri pipi“ in v nemščini je kokot naravnost tipiški pomen možnosti (Mannhaftigkeit), zato poznamovanja: Hänflingshahn, Finkenbahn, Kanarienhahn. Iz velike spolne hoti te živali se razlagajo tudi razni običaji pri ženitvanji, kakor: petelinu glavo odsekati, pečenega kokota pred ženina postaviti itd.

Besednik.

Iz Pešta. S. Š. — Kakšen razloček med nami, ki prebivamo bliže gorkega solnca (saj veste, da pri nas na Ogerskem solnce dobro četert ure pred vzhaja kot pri vas doma) in med vami, ki bivate krog merzlih snežnikov! Taka sparica je zdaj pri nas, da postanemo kmalo vsi zamorci; vsaj sem slišal doma praviti, da postane zamorec, komur kri zavrè. Pa nikar se me ne bojte, zamorec še nisem in tudi ne bom; ljubša mi je mirna kri in preudarjeno napredovanje. Pa reči vendar moram: Bratje domorodci! prišel je čas, napočil je dan narodskega življenja; torej zdramimo se. Čas hitro uhaja; delajmo, da nas prihodnost ne bo tožila nemarnosti in lenobe. Zdaj imamo priložnost, da kaj storimo za svoj narod in da razodenemo svoje želje in potrebe presvitlemu cesarju. Pokažimo, da smo še narod, ki ima še krepko dušno moč. — Da se nam pa v prihodnosti ne bo več godila kakor v preteklih časih, ko še skoraj ziniti nismo smeli, da smo Slovenci, podajmo rokè, kar je nas od Soče do Drave, bratu Hervatu, da nas razdivjani valovi časnih dogodb ne zatopijo. Od severnih narodov nič ne pričakujemo za omiko svojega jezika.

Poglejte sem na Ogersko, kako se tukaj ravna s Slovani, posebno pa s Slovaci. Madjarji so jim bili vzeli vse narodne pravice, posilili so jim madjarski jezik, ne le v komitatških zborih in pri gosposki, ampak celo v njih šolah. Potem so jih opravljali rekoč: To je narod, ki ni rojen ne za prostost, ne za kako večo dušno omiko (!) Kaj pa dandanašnji? V madjarskih časopisih so sprožili želje po slovaškem časopisu, da bi se to dobro in ponosno ljudstvo, ki je še v veliki nevednosti, podučevalo o narodnih potrebah. Slišati vendar še ni nič, da kmalo dobijo list, ki se bo v resnici zanje poganjal. Akoravno se Madjar dones obnaša kot varh prostega in narodskega življenja, se vendar ni mogla ustanoviti slovska čitavnica, za katero so že večkrat sprožili željo tukajšnji Slovani. Manjka posebno moža, ki bi se upal vzeti izpeljavo v roke, vsak se boji madjarske nasprotnosti in sovražnosti. Tukajšnji Slovani pričakujejo svojih pravic od prihodnega deželskega zbora. Kakor se zdaj kaže, bodo Slovani vendar dobili pravico svojega jezika; Nemeec pa tukaj nobene želje več nima, pozabil je že, da dobri otroci častè svojo mater. Slovani imamo saj to sladko zavednost, da noben jarem nas ne more pripraviti ob ljubezen do domovja in do maternega jezika. Pravi Slovan ne zataji nikjer in nikdar svojega jezika; izdajavcov pa se ne manjka nobenemu narodu, — na vsaki jablani rase piškov sad med dobrimi. Zavednost, da vsak Slovan spoštuje in ljubi svoj jezik in svoj narod, nam daje sladko upanje, da dobimo tudi mi Slovenci svoje narodne pravice, kakoršne gredó vsakemu narodu po zagotavljeni volji presvitlega cesarja.

* Dne 10. februarja se je obhajal veliki slovaški bal na Dunaju, kakoršnega prestolno mesto že davno ni vidilo. Posebno zanimivost in krasoto je dajala tej narodni veselici prečudna zmes lepih in bogatih narodnih oblek Hanakov, Slovakov, Polakov, Rusinov, Horvatov, Serbov, Bulgarov in Madjarov. Vse slovske plemena so imele tu svoje namestnike v preobilnem številu iz raznih nižih in najviših stanov; pa tudi družih najviših civilnih in vojaških dostojnikov je počastilo s svojo pričujočostjo to lepo

veselico. Tudi slovsako plemstvo letos ni zaostalo; viditi je bilo tu najviše zlahtnike česke, polske in jugoslovske, med kterimi naj se imenujejo samo: grofi in knezi Klam-Martinic, Auersberg, Lanckoronski, Thun, Sternberk, Kolovrat, Salm, Stratimirovič, itd. V spominje na to narodno godovnico so se razdelile gospam in gospodičnam prekrasno izdelane mahalca (Fächer) z narodnimi kroji, in pod vsakim krojem, z obrazom prvega narodnega pevca tistega plemena: Mickieviča, Čelakovskega, Kollara, Kačiča, Preradoviča, Vodnika, Njeguša Petroviča, Sušila in Dedickega. Učinek této narodni slavnosti tanečni na vsechny tu přítomné byl takový, že všim právem můžeme ji pokládati za nejvýznamější a nejskvělejší úkaz na obzoru obnoveného a bohda k čilejšímu způsobu procitlého veřejného a společenského života Slovanů Videnských, piše česki „Lumir“.

Slovska žurnalistika v Avstriji.

9. Poutnik od Otavy. V Pisku, VI. zv., vrednik V. Vetterl. Izhaja 3krat v mescu in veljá za pol leta (se ve da s poštnino vred kakor pri vseh družih) 2 gld. Prav zanimiv zabavno- podučen list.

10. Obrazy života. Domača ilustrirana biblioteka zabavnega in podučnega berila. V Litomišlu, vrednik I. Jahn; 10 zvezkov na leto in velja poll. 3. gld. Letajni tečaj posebno zanimiv.

11. Obecné listy naučné a zábavné. V Pragi, glavni podporniki A Majer, Fr. Rezač in V. Zeleny. Dvakrat v mescu po 3 pol. vezkih in veljajo za pol leta 3 gld. 40 kr. Izversten časopis, ki je vse podpore vreden.

12. Boleslavan. V mladi Boleslavi, vrednik J. Zwickl, izhaja 3krat v mescu in veljá za pol leta 1 gld. 18 kr. Ta zabavno- podučni časnik prinaša prav zanimive pesme, povesti in mnoge narodske drobtine. (Dalje.)

Povabilo slov. pisateljem.

S pripomočjo več častitih rodoljubov, kterim bodi tu očitno serčna zahvala, se razpisuje s tim 36 gld. a. v. kot darilo za najboljšo slovsko pripovedka, ki naj bo zložena na podlagi jugoslovske zgodovine ali pa na temelju domačih pravljic. Snov naj jej bo zanimiva, beseda jederna in živa in cela povest vsaj eno tiskano polo velika. Rokopisi naj se nam pošljejo vsaj do 15. junija t. l., (imena v zapečatenih lističih), da jih vsaj do srede prihodnjega mesa naprošeni razsojevavci, čast. gg. Fr. Čegnar, J. Navratil in D. Terstenjak presoditi morejo; če bi pa ne došlo nobene darila vredne pripovedke, se darilo na novo razpiše. H koncu povablujemo vse slovske pisatelje, da nam pošljejo v ta namen prav veliko domačih pripovedek.

V Celovcu 25. februarja 1861 Vredništvo.

Prošnja. Iz raznih strani nam dobajajo glasovi, naj bi naš „Glasnik“ namesto trikrat po pol poli, rajši dva krat po celi poli izhajal, da bi več berila na enkrat prinašati mogel. Ker bi radi ustregli večini naših čast. gg. podpornikov, naj nam hlagovalijo še od več strani razodeti svoje misli in želje.

Pri tej priložnosti dajemo na znanje, da imamo od letašnjega tečaja samo 6 popolnih iztisov še na prodaj. Kdor si Glasnika še želí, naj se blagovoli kmalo oglasiti.

Vredn.